

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

w sprawie **D. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 28 maja 2024 r.

bez udziału stron,

wniosku obrońcy skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego
postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 89/19,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 4 lipca 2018 r., sygn. akt III K 173/14,

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k. oraz art. 627 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. wniosek oddalić;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania, w tym uiszczoną opłatą od wniosku.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 29 stycznia 2024 r. (data prezentaty SN) obrońca skazanego D. K. (adw. M. K.) na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. wniósł o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 89/19, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 4 lipca 2018 r., sygn. akt III K 173/14 oraz o uchylenie wskazanego wyroku i uniewinnienie skazanego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie, wskazując, iż w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Kielcach (sygn. akt III K 183/14) doszło do ustalenia, iż czyn za który został skazany D. K. w istocie stanowił popełnienia przestępstwa oszustwa na jego szkodę i to on był ofiarą tego przestępstwa. Według autora wniosku zostało to potwierdzone przez jednego ze sprawców, tj. M. S. , który składając kasację do Sądu Najwyższego w sprawie WKK 64/21 wprost przyznał, iż jego czyn polegający na wprowadzeniu w błąd D. K. był przestępstwem w istocie nakierowanym przeciwko D. K. Wniosek ten poparł, pismem z dnia 21 lutego 2024 r. (data prezentaty SN), drugi z obrońców skazanego - adw. P. R.

W pisemnym stanowisku co do wniosku obrońcy, prokurator delegowany do Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie, wskazując, że wniosek ten nie wskazuje na takie fakty i okoliczności, które stanowiłyby podstawę do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania sądowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek jest oczywiście bezzasadny.

Pomijając już formę i treść części wstępnej wniosku o wznowienie, która daleka jest od prawidłowej przy formułowaniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, trzeba stwierdzić, że okoliczność wskazana w tym piśmie jako podstawa do wznowienia postępowania nie tylko, iż nie mieści się we wskazanej przesłance procesowej (art. 540 § 1 pkt 2 a k.p.k.), ale także dowodzi niezrozumienia różnic w podstawach skazania w sprawach: III K 173/14 i III K 183/14 Sądu Okręgowego w Kielcach. Trafnie wniosek o wznowienie ocenił prokurator delegowany do

Prokuratury Krajowej i w zasadzie wystarczyłoby odesłać wnioskodawcę do argumentacji pisma prokuratora. Twierdzenia wyrażone przez obrońcę skazanego M. S. jakoby w kasacji złożonej od wyroku w sprawie II AKa 89/17 (III K 173/14 Sądu Okręgowego w Kielcach - WKK 64/21; akta sprawy III KK 158/22 Sądu Najwyższego k. 18 i nast. oraz k. 33 i nast.) oświadczenia M. S. miałyby charakter nowych i nieznanych faktów są nieporozumieniem; wystarczy w tej materii odesłać do rzeczywistej treści tych dokumentów, w tym tzw. uzupełnienia kasacji, (które zresztą złożono po terminie do wniesienia kasacji - k. 33 i nast.), by stwierdzić, iż wcale nie miały te wywody charakteru informacji zmieniającej podstawy do przejęcia sprawstwa czynu D. . Nie ma też jakichkolwiek podstaw, aby oba skazania M. S. , tj. skazania w sprawach III K 173/14 oraz III K 183/14, traktować jako skazania za ten sam czyn, co powinno prowadzić do umorzenia postępowania karnego w sprawie III K 173/14 z uwagi na *res iudicata*. Porównanie treści wyroku w sprawie III K 183/14, a zatem opisu czynu przypisanego skazanemu M. S. oraz tego, kto był w tej sprawie pokrzywdzonym tym przestępstwem (likwidatorzy Spółdzielni z siedzibą w K. „w likwidacji”), z czynem przypisanym skazanemu w sprawie III K 173/14 (pomocnictwo do przestępstwa oszustwa dokonywanego przez D. K., przy posłużeniu się wekslami, co do których zarówno M. S. jak i D. K. mieli świadomość co do fikcyjności istnienia należności wekslowej oraz osoby remitenta, jako wierzyciela wekslowego) w sposób oczywisty wskazuje, że nie ma pomiędzy tymi czynami tożsamości wymaganej przy istnieniu przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, pomijając już to, czy okoliczność ta miałaby jakiegokolwiek znaczenie dla oceny prawidłowości skazania D. K. Podkreślić trzeba, że w sprawie III K 173/14 ustalono, że skazany D. K. przekazał stosowną kwotę P. K. i w konsekwencji M. S. w trakcie procederu pozyskania weksli, które następnie egzekwował, pomimo świadomości sposobu ich nielegalnego pochodzenia oraz osoby remitenta wekslowego. To, czy kwota ta – przekazana w trakcie tego procederu – miała być opłatą za weksle, czy też innymi rozliczeniami pomiędzy D. K. i M. S. – nie ma żadnego znaczenia dla ustalenia charakteru czynu, za który skazany został D. K. w sprawie III K 173/14. Ta sprawa (III K 173/14), to przecież przestępstwo oszustwa (dokonanie i usiłowanie) na osobach, które podpisały weksle, a co do osób tych weksle nie mogły być egzekwowane.

Nie istnieje więc podstawa do wznowienia postępowania, a okoliczności przedstawione w uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania, jak i zresztą w piśmie drugiego obrońcy skazanego, wskazują jedynie na – ich zdaniem - szereg wadliwości proceduralnych, naruszeń prawa procesowego w toku postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKa 89/19, które w konsekwencji doprowadziły do wadliwych ustaleń faktycznych i przypisania skazanemu oszustwa, gdy tymczasem, to on był pokrzywdzony czynem M. S. i P. K. Przypomnieć wypada więc, że podstawą wniosku o wznowienie nie może być kwestionowanie sposobu przeprowadzenia postępowania dowodowego w toku postępowania karnego, czy też zarzucanie sądowi dokonania wadliwej oceny dowodów i poczynienia nietrafnych ustaleń faktycznych. Te zarzuty mogą być stawiane w apelacji, czy też – niektóre z nich – w kasacji. Skoro zatem we wniosku nie wskazano na istnienie podstawy do wznowienia postępowania, to wniosek należało oddalić, w pełni aprobuując także stanowisko prokuratora.

[J.J.]

[ms]

Jerzy Grubba

Kazimierz Klugiewicz

Jarosław Matras